

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'En Ya'aqov

agadot Bavli vi-Yerushalmi 'im perushe ve-ha-ḥidushim she-ba'u bo
ke-khol asher nidpesu kamah pa'amim : u-ve-tosefet ma'alot rabim

Ibn-Ḥaviv, Ya'aqov Ben-Shelomoh

המלש ןב בקעי, ביבח-ןבא

[Kaliningrad?], [1860?]

הציב

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9313

החליל פרק חמישי סוכה קה

אבות ואימיה קנסינן לכולה משמרה אמר אבוי
אוי לרשע ואוי לשבינו * טוב לצדיק טוב לשבינו
שנא * אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו:

כדי לסיים בדבר
טוב אומר
זה דש"א
ישעיה ג

ביצה פרק ראשון ביצה

אושפזיכניה דרב פפא ואמרי לה ההוא גברא ד
דאתא לקמיה דרב פפא הוה ליה
חנך בצים משבת ל"ט אתא לקמי' א"ל מהו
למיכלינהו למחר א"ל ויל האידנא ותא למחר
דרב לא מוקים אמורא עלויה מיומא טבא לחבריה
משל הדיוט מה שהתינוק אומר צוק או מאניו או מאמו
שמע אף זו אם לא שמע' מאניה מצוה העבודה לא אמרה
כן. שיתא דבור כמו לא תפיקו לבו שותא ובקדושין שותא
דמר לא ידענא: אוי לרשע ואוי לשכנו בתורת כהנים
מכ"ה ומלכו את האבנים נגע באבן שבמקלוע שניהן קולצין
אע"פ שהכנע לא נראה אלא בנימו של זה מקמת שהיתה
עינו כרה בכליו מנרו לקה בשצילו מכאן אמרו אוי לרשע אוי
לשכנו ומחילא טוב ללדוק טוב לשכנו שהרי מדה טובה מרובה:
דרב לא מוקים אמורא עליה לא היה פעמיד מורגמן
לפניו לדרוש דרשה ברבים: מיומא טבא לחבריה
פלוט' משעשה היום י"ט דהיינו לאתר סעודה עד מקר:

שם משום שכרות כי אתא למחר א"ל *איכו השתא
ע"נ אישתלאי ואמרי לך רב ור' יוחנן הלכ' כר' יוחנן
האמ' רבא הלכתא כותיה כרב בהני תלת וכו':

יום טוב

פרק שני

א ת"ר מעשה בר"א שהיה יושב ודורש כל היום
טו כלו בהלכות י"ט יצתה כת ראשונה אמר
ע"נ הללו בעלי פטסין כת שניה אמ' הללו בעלי הביות.
כת שלישיית אמר הללו בעלי כדיון. יצתה כת
רביעית אמר הללו בעלי לגינין. כת חמישית
אמר הללו בעלי כוסו' התחילו כת שישיית לצאת
אמר הללו בעלי מארה נתן עיניו בתלמידים
משום שכרות דרב אורווי הוה מורי צדשה שלו כדאמרינן
צכריתות ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת וכתב
ולהוכו' את בני ישראל: איכו השתא אס הוריתי לך אתמול
בשכרותי: אישתלאי שכמתי ושגנתי והייתי עורה זו היתר
משום דק"ל בשאר דוכתיב רב ורבי יוחנן הלכה כר' יוחנן
עכשיו יפה דקיתך עד היום ומכרת:
שהיה יושב ודורש ני"ט: יצתה כת ראשונה לסעוד סעודת
י"ט והכי קוהו דורש: בעלי פטסין קביות גדולות הכינו להם
באכומלין ומסך משתאות לפיכך מהרו ללכת כלו' בעלי ככס
סן ואיכן יגיעין לשמוע תורה: הללו בעלי מארה שהיה צית

לפי שם
הוא שם
הוא שם
הוא שם

התחילו פניהם משחנן אמר להם בני לא לכם אני
אומר אלא להללו שיצאו שמניחין חיי עולם ועוסקי
בחיי שעה בשעת פטירתן אמר להם לכו אכלו
משמנים ושחו ממחקים ושלחו מנות לאין נכון לו
כי קדוש היום לאדוננו ואל תעצבו כי חרות ה'
היא מעווכ'. אמר מר שמניחין חיי העולם ועוסקין
בחיי שעה והא שמחת י"ט מצות היא ר"א לטעמיה
דאמ' שמחת י"ט רשות דתניא ר"א אומר אין לו
לאדם בי"ט אלא או אוכל ושותה או יושב ושונה
רבי יהושע אומר חלקהו חציו לה' וחציו לכם א"ר
יוחנן ושניהם מקרא אח' דרשו כהוב אח' אומר
*עצרת לה' אלהיך וכתוב א' אומר *עצרת תהיה דנייס יו
לכם הא כיצד ר' אליעזר סבר או כולו לה' או ^{מדבר כס}
כולו לכם ור' יהושע סבר חלקהו חציו לה' וחציו
לכם מאי לאין נכון לו [אר"ת] למי שלא הניח ערובי
חבשילין א"ר למי שלא היה לו להניח ערובי
חבשילין אבל מי שהיה לו להניח ולא הניח פושע
הוא. מאי כי חרות ה' היא מעווכס א"ר יוחנן משום
המדרש מתרוקן מאד וגנאי הדבר וקשה בעיניו. עד מתי
הס יושנים ל"ג: התחילו פניהם משחנן כסנורין שכוועס
על כת שזית מפני שאפרו לנחת וכל שק עלימו: חיי שעה
סעודה: אכלו משמנים מקרא הוא נספר עזרא עד כי
קדוה ה' היא מעווכס: שלא היה לו להניח כגון שאנדה
לו אנדה מעי"ט ומקור כל היום אקריה: חרות ה' שמה

שחא
וחנן
כו':
היום
אמר
יות.
כרת
שית
צאת
דיים
חריקן
כתיו
תמול
היתר
יוקן
עודת
להס
יכס
הצית

ר"א בר"ש אמר להו הקב"ה לישראל בני לוו עלי
 וקדשו קדושת היום והאמינו כי זאני פורע:
 וא"ר יוחנן משום ר' אלעזר בר"ש הרוצה שיתקיימו
 נכסיו יטע בהם אדר שנא' *אדיר בכורום ה'
 אי נמי אדרא כשמיה כדאמרי אינשי מאי אדרא
 דקיימא לדרי דרי תניא נמי הכי שדה שיש בה
 אדר אינה נגולת ואינה נחמסת ופירותיה משתמרין:
 שאתם עושים בשביל ה' הרי היא מעוזכם היא מעוז אתכם
 לשלם הקפותיכם והלואיתכם שתלו בשבילה:
 שיתקיימו לו נכסיו שלא יהא אדם קומסן וגזל שדות ממנו:
 יטע בהן אדר אילן קצוב הוא יש לו שם למרקוק
 ואומרים פלוני יש לו אדר בשדהו ומתוך כך היא נקראת
 על שמו ואם הולך למדינת הים ונא אחר והקזיק בה יש
 לו עדים הרבה שהיתה שלו ואלו מכרה היה הקול יולא
 להיות נקראת על שמו של שני: שנאמר אדיר בארום
 ה' כלומר שאדר לשון קיום ומוק הוא ולכך נקרא אדר:
 כשמיה כשמו שמפרשין בני אדם את שמו: נחמסת קמסן
 יהיב דמי אלא שלוקק בכך ויש קול לדבר והיום או מחר
 מומיכו לב"ד: ופירותיה משתמרין לא ידענא מאי היא י"מ
 שנוטעים אותה על הגבולין ויש לו ענפים הרבה והוא לשדה
 לגדר ולי נראה שהוא מין עשב קצוב ורעו מתערב עם
 הפירות ונשדה לבן קאמר ומשתמרת התבואה מן הכנימה
 והתולעים שריק אותו זרע מצריקן והורגן כדאמרינן בקומטון
 שמשמר התבואה נמסכת שבת:

שם
מליס לג

ה' אדיר
ה' אדיר

תני
 חוץ
 בניו
 הוסיף
 בחור
 מתכב
 חק
 רהאי
 חקם
 השמר
 הזקן
 כל
 לזהר
 אלא
 לו
 ממלי
 לו
 מתב
 אלא
 נר"ה
 שאר
 נכס

חגי רב תחליפא אחורה דרכנאי חזנאה *כל ב
 מזונותיו של אדם קצובין לו מר"ה ועד י"ה ^{סס}
 חוץ מתיצאת שבתות והוצאת יום טוב והוצאת טו
 בניו לתלמוד תורה שאם פוחת פוחתין לו ואם
 הוסיף מוסיפין לו א"ר אבהו מאי קרא *תקעו תליס ^{סא}
 בחודש שופר בכסה ליום חגנו איוהו חג שהחדש
 מתכסה בו הוי אומר זה ראש השנה וכתיב *כי ^{סב}
 חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב מאי משמע
 דהאי חק לישנא דמווני הוא דכתיב *ואכלו את ^{נראשי}
 חקם אשר נתן להם פרעה. מד ופרא אמ' מהבא ^י
 *הטריפני לחם חקי. תניא אמרו עליו על שמאי ^{מסלי}
 הזקן כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת מצא בהמה
 כל מזונותיו של אדם כל מה שעמיד להשתכר בשנה ^{סא}
 כיון משס קלוב לו כך וכך ישתכר בשנה זו ויש לו
 לזהר מלעשות יליאה מרובה שלא יוסיפו לו שכר ^{למזונותיו}
 אלא מה שנסקו לו: חוץ מהוצאות שבחות אותן לא ^{פסקו}
 לו מה ישתכר לעורכן ומהיכן תבואהו אלא לפי מה שרגיל
 ממליצין לו לשעה או לאקר שעה: פוחתין לו כלו' ^{ממליצין}
 לו שכר מועט: מאי קרא שקולנים מזונותיו ^{נר"ה}: שהחדש
 מתכסה בו שהלכנה מתכסה בו שאינה נראית לכל ^{אדם}
 אלא שקרית ליושבי מוצק וערביית ליושבי מערב ^{כלחמריין}
 נר"ה כ"ד שעי מתכסי סיהרא: הוי אומר זה ר"ה ^{דאלו}
 שאר י"ט כנר נתמלאת הלכנה במקלת ונראית ^{בכל מקום}:
 בכסא ליום חגיגו אנקדש קאי תקעו בקדוש הלכנה ^{שופר}

נאה אומר זו לשבת מצא אחרת נאה הימנה מניה
את השניה ואוכל את הראשונה אבל הלל הזקן
מדה אחרת היתה בו שכל מעשיו היו לשם שמים
תליס סח שנא' *ברוך ה' יום יום תניא נמי הכי ב"ש אומרים
מחר שביך לשבתך וב"ה אומרי' ברוך ה' יום יום:
ג א"ר חמא בר חנינא הנותן מתנה לחברו אין צריך
להודיעו שנא' *ומשה לא ידע כי קרן עור פניו
סח
סחומ לד וכו' (בשבת פ"ק). א"ר (יוסי) [יוחנן] משום ר' שמעון
שנת בן יוחאי כל מצוה שנתן הקב"ה לישראל נתן להם
פ"ק בפרהסיא חוץ משבת שנתן להם בצנעא שנאמ'
וע"ש *ביני ובין בני ישראל אי הכי לא ליענשו עכו"ם
רש"א עלה שבת אודעינהו מתן שכרה לא אודעינהו ואי
סח לא בעית אימא מתן שכרה נמי אודעינהו נשמה יתירה
ועיין לא אודעינהו דאר"ש בן לקיש נשמה יתירה
נרחב"ן
בחו"ש

כשהיא מתכסה ביום קגנו ואוכל את הראשונה כמלא
אוכל' לזו כדי שתהא היפה נאכלת בשבת דהויא לה אכילתה של
ראשונה לכבוד שבת: לשם שמים צוטק שתודמן לו כאה
לשבת: מחר שביך לשבתך מאחד בשבת שלך תן לכך לשבת
הנאה: יום יום יעמוס לנו את לרכנו ועזרתנו:
אינו צריך להודיעו לומר שלא יהא זה יושב ותוהה מהיכן בא
א"ו דבר זה: ומשה לא ידע אמא נתן לו הקב"ה קרון עור
פניו ולא הודיעו: לא ליענשו עכו"ם עלהואכן אשכחן שקור
הקב"ה להענישן על התור' ועל המלו' דכתי' חרק קשעיר למו הופיע
מהר פארן וכתיב אלוה מתימן יבא: נשמה יתירה רוקם לב

נותן הקב"ה באדם ע"ש ולמוצאי שבת נוטלין אותה
הימנו שנא *שבת וינפש כיון ששבת וי אברה נפש: שמת לך
ההוא סמיה דהוה מסדר מתניתא קמיה דמר שס
שמואל חויה דהוה עציב א"ל אמאי עציבת ע"ג
א"ל דלא אותיבי ערובי תבשילין א"ל סמוך אדידי
לשנה חויה דהוה עציב א"ל אמאי עציבת א"ל
דלא אותיבי ערובי תבשילין א"ל פושע את לכולי
עלמא שרי ולדידך אסיר:

שוב מעשה בתלמיד אח' מתלמידי ב"ה שהבי' כ
עולתו לעזרה לסמוך עליה מצאו תלמיד אחד ע"ג

מתלמידי ב"ש א"ל מה זו סמיכה א"ל מה זו שתיקה
שתקו בנויפה והלך לו אמ' אביי הילכך האי צורבא
מרבנן דאמ' לי חברי מילתא לא ליהדר לי מילתא
למכוסה ולשמקה ולהיו' פתוק לרוקה ויאכל וישתה ואין כפסוקה
עליו: וינפש דרשינן ליה אי על הכפס שהלכה לה:

מסדר מתניתא שהיה יודע משניות בגרסא ומקור עליה לפני
מר שמואל שהיו סדורות בפיו כעיקרן: סמוך אדידי
דמערבנא אכולא כהרדעא שהיא עירו: לשנה לשנה האחרת
וראש השנה היה שאין יכול להניק ולהחנות: לדידך אסור
שאין דעתי על המזידים והפושעים שאינם קרדים על דברי קכמים:
שוב מעשה וכו' לאחר השעשה הזה היה המעשה בתלמיד
אחד וכו': מה זו סמיכה שאתה רולה לסמוך ולעבור
על דברי ב"ש והלא אנו קולקים עליכם: א"ל מה זו
שתיקה שהיה לך לשמוק ואיך שותק: שתקו בנויפה בגערה:

טפו ממאי דא"ל חבריה דאיהו א"ל מה זו סמיכת ואיהו א"ל מה זו שתיקה :

כא בעא מיניה רב אויא סבא מרב הונא בהמה חציה

של עכו"ם וחציה של ישראל מהו לשחטה

כי"ט א"ל מותר א"ל וכי מה בין זה לנדריו ונדביו

א"ל עורבא פרח כי נפק א"ל רבה בריה לאו היינו

רב אויא סבא דמשחבא ליה מר בגויה דנברא רבה

הוא א"ל ומה אעביד לוי אני היום *סמכוני באשישו

רפרוני בתפוחים וכעא מנאי מלתא דבעיא טעמא :

שס מעשה בשמעון הרומני שלא בא אמש לב"ה

בשחרית מצאו יהודה בן בבא א"ל מפני

מה לא באת אמש לב"ה א"ל כלשת באה לעירנו

ובקשה לחטוף את כל העיר וישחטנו להם ענגל

והאכלנום ופטרנום לשלום א"ל תמה אני אם לא

מה בין זה לנדר ונדבה שמליין לו ומליין לגזוה ואסור

לשקטן מפני חלק גזוה : עורבא פרח עורב פורח למעלה

השיאו לדבר אחר : כי נפק רב אויא : א"ל רבה ברי

בר רב הוכא לאגוה : לאו היינו וכו' ולמה דקיתו והלך לו

בכלימה : אני היום סמכוני באשישו י"ט הוא ודרשתי

לרבים וחליתי מעורק הדרסה וקורא אני עלי סמכוני באשישו

הביאו לי סעודה ואסעוד : דבעיא טעמא ולריך אני

להרהר ולעיין בה :

התימני מתמנת היה כדכתיב שמעון אתן התמני מתמנת :

אמש כלו בין הערבים של י"ע : כלשת חיל גדול

יצא ש
למימ
רב ת
כל ש
היתה
אמר
מי אמו
בצפרא
הדריו
חניא
לא יש
זה גרו
כל גדול
גשכת

יצא שכרכם בהפסדכם שהרי אמרה תורה לכם
ולא לעכו"ם:

למימרא דר"א בן עזריה חרא פרה הויא ליה כג
והאמר רב ואמרי לה א"ר יהודה אמ' יג' שנת
רב תליכר אלפי עגלי הוה מעשר ראב"ע מעדריה
כל שתא ושתא תנא לא שלו היתה אלא של שכנתו
היתה ומתוך שלא מיחרה בה נקראת על שמו:

איין צדין

פרק שלישי

אמר רב לעולם אל ימנע אדם עצמו מכית המדרש ד
אפי' שעה אחת דאנא ולוי היוינן קמיה דרבי כד
בי אמרה להא שמעתא באודת' אמר מותרין באכילה ע"נ
בצפרא אמר מותרין לקבל אנא דהואי בי מדרשא
הדרוי בי לוי דלא הוה בי מדרשא לא הדר ביה:

תניא לא יאכל אדם שום ובצל מראשו אלא ה
*מעליו ואם אכל הרי זה רעבתן. כיוצא בו כה
לא ישתה אדם כוסו בכת אחת ואם שתה הרי ע"נ
זה גרגרן ת"ר השות' כוסו בכת אחת ה"ו גרגרן
שנים דרך ארץ שלשה מגסי הרוח:

מעליו
חכד
היגלן
הסור'
רש"פ
פ' כ"ט

אל גדודי גויס שמקפזים ונולדים לשלול שלל: יצא שכרכם רש"י.
בכתבתם בממון ילא ואכד בשביל הפסד עוכש שתעכשו
על קלול י"ט:

סס אמר רמי בר (חמא) [אבא] חצובא מקטעא

רגליהון דרשיעיא נטיעה מקטעא רגליהון
רקצביא וכו' וכו' נרות תורמוסא מקטעא רגליהון
שונאיהם של ישראל שנאמר *ויוסיפו בני
ישראל לעשות הרע בעיני ה' ויעברו את הבעלי
ואת העשתרו וגו' ויעזבו את ה' ולא עבדוהו ממשמע
שנא' ויעזבו את ה' אינו יודע שלא עבדוהו אלא
מה ת"ל ולא עבדוהו א"ר אלעזר אמר הקב"ה

חצובא מקטעא רגליהון דרשיעיא עשן שרשיו כוקנים
ויורדים עד העמק ואין מתפשט ללדדין כלל וכו' וכו'

אותם צין גבולי שדות וכו' תיקם יהושע לישראל את הארץ
מקטע רגליהון דרשיעיא ליום הדין שגוזלין וקומסין ומסיגין
גבול ואין למדים ומלובא : נטיעה מקטע רגליהון רקצביא

כטיעה דערלה שאמרה תורה להמתין ג' שנים מלאכול פריה
מקטע רגלי הקלבים הממהרים לאכול קודם הפשט וכיתום
ופעמים שמתלאת טרפה וכן כנועלי נרות שאינן יכולין

להמתין עד שתטבול : תורמוסא מין קטיו' עגול כמין
עדשה ורקב כמעה קטנה והוא מר מאד עד שזולקין אותו

ז' פעמים ונעשה מתיק וטוב עד שחבל למטעמים בקנות
סעודה : מקטעא רגליהון דשונאיהם דכתי' ז' ע"א בהאי קרא

(ויעברו את הבעלי ואת העשתרות ואת אלהי ארם ואת אלהי
לדון ואת אלהי מואב ואת אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים)
ולכסוף ויעזבו את ה' : מאי ולא עבדוהו לשון קבלה הוא

שהיה קובל עליהם הטריקוני והקמיטוני ז' פעמים כבישול
ע"כ

אין צדין פרק שלישי ביצה ק

אפי' כתורמוס זה ששולקין אותו ד פעמים ואוכלין בקינוח סעודה לא עשאוני בני:

הנא משמיה דר"מ מפני מה נתנה תורה לישראל ו מפני שעזין הן (שנא *מימינו איש דת למו) שס ותנא דבי ר"י [מימינו] איש דת למו [אמר הקב"ה] דנדי' לנ ראוין הללו ליתן להם דת של איש א"ד דתיהם של אלו איש שאלמל' (לא) נתנה תורה לישראל אין כל בריה יכולה לעמוד בפניהם היינו דארשב"ל ג' עזין הן ישראל באומות כלב בחיות תרנגול בעופות (במתניתא תנא) [וי"א] אף עו בבהמה דקה וי"א אף צלף באילנות:

משנה אומר אדם (לחנוני) [לחברו] מלא לי כלי זה אבל לא במדה ר' יתודה אומר אם כמ היה בכלי של מדה לא ימלאנה מעשה באבא שאול בן בטנית שהיה ממלא את מרותיו מערב התורמוס ואקר כל זאת לא נקשתי צעיהם: התורמוס הזה לאקר שהטריק בעליו' פעמים הוא קוצר למוטב והם הטריקו את נוראם להביא עליהם פורענות להכעיסו צו' ע"א אלה ולא קזרו להם:

שהן עזים (ברשעתם) ונתנה להם תורה שיתעסקי בה והיא מתשת כקס ומכנעת לנס: דתיהם של אלו מכהגס של אלו שעזים הם כאש: מימינו איש דת למו מימינו כחן להם התורה מפני שאש דת למו הרבה מקראות יש קסרים כזה: עזים קשים לנלק: צלף באילנות לא ידעתי מהו עזות שלו:

י"ט ונותנן ללקיחות ב"ט אבא שאול אומר אף
 במועד (היה) עושה כן משום בירורי המדות וחכ"א
 אף בחול עושה כן משום מיצוי המדות. גמ' חנא
 אף במועד עושה כן מפני בטול בה"מ: ת"ר הוא
 כנס ש' גרבי יין מן בירורי המדות וחברו כנס ש'
 גרבי שמן מן מיצוי המדות וחביאום לפני הגזברו'
 בירושלים אמרו להם אין אחם וקוקי' לכך אמרו
 חנא אף (בחש"מ) [במועד] עושה כן מפני בטול ב"ח
 שהיה קכס גדול ונאים רבים לשאל הימנו ובמועד רבים
 עוסקין בתורה שאין טרודין במלאכה והיה ממלאם כלילה שאין זמן
 בהמ"ד כדי שיהא פנוי ציוס ולמאן דגרס במתניתא מפני בירורי
 המדות מכרש הכו מפני ציטול בית המדרש של צאי המועד שלא היה
 פנוי לשהות ולברר מדותיו שלא ירתיחו לפיכך ממלאם כלילה:
 הוא כנס וכו' משנתן יין בקבית צמדה כך וכך לוגין ומכר ממנה
 עד שמלא קצונו כמלא כל הנותר בקבית על ידי בירורין
 שהרתיק היין כשגוליו ועלה אופיא אשקומ"ה בלע"ז ואין
 המדה מלאה והן נקראים בירורין לפי שמבררין אותו מן
 היין כשנתהו א"כ על ידי דקלישי ויגיו ושמן יש בו מלוי
 מפני שמדבקת בגולי המדה ודופנותיה וביין שכיב בירורים
 ולא בשמן: וחבירו כנס וכו' כדפרשי' בבירורים: הגזברים
 של הקדש לעשות בהן לרפי הקדש אם ירבו והם לא
 הקדישה כסבורין אין יכולין להקדיש שאינו שלהם א"כ
 יכולין והוה גזל בעולה: אמרו להם סכמים: אין אחם וקוקין
 לכך הואיל ומתקלה לא נתכוונתם לגזל שהלוקטין מושלגין
 ע"י טרדן ומרומתן שאינן יכולין לשהותו ועוד דקא ידעי ומקלי:

לה
 והח
 דת
 צרכ
 וא
 ינו
 רב
 אינ
 מוש
 מי
 אף
 חכמי
 רבי
 רבי
 ס
 בער
 אלא

אין צדין פרק שלישי ביצה קיא

להם אף אנו אין רצוננו בכך אמרו להם הואיל
והחמרחם על עצמכם לכו ועישו בהן צרכי רבים
דתניא גזל ואינו יודע ממי גזל ילך ויעיש מהם
צרכי רבים מאי היא א"ר חסדא בורו' שיחין ומערו':

המביא כרי יין

פרק רביעי

ואמר רב נחן בר אבא אמר רב כל המצפה ט
לשלחן חברו העולם חשך בעדו שנאמר לב
יגודר הוא ללחם איה ידע כי נכון בידו יום חשך ע"כ
רב חסדא אמר אף חיוו אינן חיים ת"ר ג' חייהם אינו טו
אינן חיים אלו הן המצפה לשלחן חברו ומי שאשתו
מושלת עליו ומי שיוסורין מושלין בגופו וי"א אף
מי שאין לו אלא חלוק אחד ות"ק נאמאי לא חשיב
להו אפשר דמעייין במניה: יב' בתים'
כ"ב"ס
שאינו
יכול
לשלחם

אף אנו אין רצוננו בכך ליהנות מאל אחרים: ואמרו להם
חכמים א"כ אין לכם לעשותן הקדש אלא לעשות בהם לרכי
רבים ויהנו מהם הנגזלים: ואינו יודע למי גזל שגל לאנשים
רבים: בורות שיחין ומערות שמחכסין בהם מים ושותים
מהם ונב"ק מפרש מאי בור ומאי שיק ומאי מערה:
בעדו כנגדו כמו שכת בעדו כלו' קשך פרום לפניו הכל
עליו כקשך: נכון בידו קוומן אלגו: מי שאין לו
אלא חלוק אחד אין יכול לכנסו וכנים מלערים אותו:
דמעייין במניה מפלה את כליו מן הכנים:

משילין

פרק חמישי

להתנן ר' ישמעאל אומר נזיר לא יחוף ראשו באדמה מפני שמשיר את השער:

ל"ט ת"ר ה' דברים נאמרו בגחלת הגחלת כרגלי הבעלי ושלחבת בכל מקום גחלת של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נהנין ולא מועלין גחלת של נכרי אסורה ושלחבת מותרת המוציא גחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור המודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר בשלחבתו:

מ"ה ת"ר אלו הן מדבריות ואלו הן בייתיות מדבריות כל שיוצאות בפסח ורועות באפר ונכנסות ברביעה ראשונה ואלו הן בייתיות כל שיוצאות ורועות הוי' לתחום וכאות ולנות בתוך התחום רבי אומר אלו ואלו בייתיות הן אלא אלו הן מדבריות כל שיוצאות ורועות באפר ואין נכנסו ליישובלא בימות החמה ולא בימות הגשמים:

גחלת של עכו"ם שא' לא ידנק בידך טלומה מן הקדש אסור בגחלתו ומותר בשלחבתו: ונכנסות ליישוב: ברביעה במרקסון:

